



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses**

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

**Stapleton, Thomas**

**Lvgdvni, 1595**

19. Non potest Filius à se facere quicquam, nisi quod viderit Patrem facientem.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-39480**

*immunis, sed cōparatio sit superioris vita. Hortatur enim Christus ut posthac resipiscat, neque maneat sui similis. Hæc illi. Cæterum non hortatur tantum Christus, sed & lubet, addita comminatione, ne deterius aliquid ei contingat; non solum ut non maneat sui similis, sed etiam ut omnem planè peccati affectum deponat. Dicit Christus in vniuersum, Noli peccare. Non dicit, Noli sicut antea peccasti peccare; quasi peccate quidem permetteret, sed non tam atrociter quàm prius: que siquæ dixisset: Scio te non posse abstinere à peccato, sed noli esse tam malus nebulo quàm hactenus fuisti: quem in modum Christum loqui Calvinus finxit. Exigit autem decalogus ut ab omni affectu peccati simus immunes, diligendo Deum super omnia, & non concupiscendo aliquid contra legem Dei tameris ab omni peccato ex fragilitate commissio nemo immunis viuat. Sed peccati patronum semper agere Calvinus vult.*

19. *Non potest Filius à se facere quicquam, nisi quod viderit Patrem facientem.*

**N**ON aliquam impotentiam, sed summam potentiam Filij hæc verba docent. Non facit à se quicquam, id est, non propria virtute à Deo distincta, quæ tunc inferior ac minor esset; sed (nam illud nisi valet sed) quod viderit facientem: id est, quod à Patre procedens in Patre videt, vel Patrem facientem videt, hoc totum Filius facit. Sic hæc verba vnam vtriusque operationem docent, sic tamen ut non distincta sint naturæ, sed vnica, quoniam vna ab altera procedat & accipiat quicquid habet. Vide Ambros. Serm. 20. in Psalm. 118. vers. 4. Calvinus propria hæresis quod Filius Dei sit à seipso essentiam accipiat, ex his verbis clarissime euerit. Quam ob causam hoc in loco impius Calvinus, tam Arius qui pro Christi diuinitate contra Arium, quàm ipsum Arium qui contra Ecclesiam dimicabat, errasse affirmat; nec de nulla sua diuinitate Christum hic loqui, sed tantummodo quatenus in carne manifestatus est, videlicet ut doceat se tanquam hominem à Deo missum ista operari. Sed impij hominis audaciam sequentia verba apertissime refutant: Quæcumque enim Pater facit, hæc & Filius similiter facit. Quæ Christo nisi in vero Deo conuenire non possunt. Quare hæc verba penitus Calvinus intacta reliquit. Christus ut homo fecit quæcumque vidit Patrem velle, sed ut Deus quæcumque vidit Patrem facit.

Caluini  
propria  
hæresis de  
Filio Dei.

Caluini  
audacia  
stulta.

Caluini  
arres.



facere; vt ostendat vnam esse non tantum voluntatem, sed & operationem.

26. *Sicut Pater habet vitam in semetipso, sic dedit & Filio habere vitam in semetipso.*

Ostendit his verbis Christus eiusdem vitæ seu naturæ se esse cum Patre. Si enim alia esset vita Filij, alia Patris, non haberet vitam in semetipso sicut Pater habet, sed vita eius esset participata atque ab alio dependens, vt optimè hoc loco contra Arianos notauit Chrysof. homil. 38. Quia tamè alius est Pater, alius est Filius, & licet in semetipso non tamen à semetipso Filius vitam habet, propterea dixit, *Dedit ei Pater vt vitam haberet in semetipso.* Nulla creatura vel à semetipso vitam habet, quia à Creatore illam accepit; vel in semetipso, quia ab alio pendet, & perpetua Dei conseruatione indiget. Quod autem dicitur, *Dedit Filio habere vitam, &c.* dupliciter à Doctoribus intelligitur, & dupliciter est verum. Dedit Filio quoad diuinitatem per naturalem generationem ab æterno, vt August. tract. 22. in Ioan. & Chrysof. loco citato exponit. Dedit Filio quoad humanitatem per vnionem ad Verbum in tempore, vt Cyrillus exponit lib. 2. cap. 144. Sed prior propositio magis ad literam est, quia dare humanitati per vnionem ad Verbum, totius Trinitatis est: sed dare quoad diuinitatē, solius Patris est, de quo sic Christus loquitur. Ex quo etiam Caluini glossa refellitur, qui vt omnia præcedentia in fauorem Arianorū ad Christi diuinitatem nihil pertinere voluit, sic & hæc verba inuertere conatur. *Vitam* (inquit) *in se habere Deus dicitur, non tantum quia propria virtute & intrinseca solus viuat, sed quia vita plenitudinem in se continens, omnia viuificet.* Deus itaque vitam apud se occultam habere nō lens, transfundit in Filium, vt ad nos manaret. Hinc colligimus, hunc titulum ascribi Christo quatenus in carne manifestatus est. Hæc, inquam, omnia ex eo refutantur, quod Christus de vita loquitur quam Pater Filio dedit: quod non nisi de diuina generatione intelligi potest.

Christi  
diuinitas

Caluinus  
Arianis  
fauet.

29. *Procedent, qui bona egerunt, in resurrectionem vitam.*

Docet hic locus vitæ beatæ consecutionem non secus à bonorum operum quam à fidei necessitate pendere, & vt prius fidem, sic hinc vitæ puritatem ad salutem esse necessariam

Bonorum  
operum  
necessitas.